

[J. C. A. Larsen.]

ren, fordi han har den samme Tro som jeg paa, at vi kan faa gennemført Næringsloven, den har nu været paa Dagsordenen i saa mange Aar, at det nok kunde være rigtigt, om vi nu snart fik det Spørgsmaal løst. Jeg erkender, at der er Vanskeligheder i saa Henseende, som ikke altid er saa lette at overvinde, men med lidt god Villie maa de vel kunne overvindes.

Den højtærede Minister sagde, at han ligesom jeg ansaa det for naturligt, at Kommunalbestyrelserne havde Indstillingsret, og derom er vi altsaa enige, men det ærede Medlem Hr. Lundbergs sidste Udtalelser giver mig dog Anledning til at sige, at jeg har ikke tænkt mig Kommunalbestyrelsen som alene indstillende. Vi har nemlig Eksempler — det kan jo ikke nytte at lægge Skjul paa det, man maa ogsaa have Lov til at sige det, naar man ved noget saadant — paa, at man indenfor en Kommunalbestyrelse, en Magistrat, har været noget ensidigt indstillet med Hensyn til dette Spørgsmaal, og jeg har været ude for Indstillinger af en saadan Art, at jeg ikke kunde føle mig helt tryk ved, at det blev Kommunalbestyrelsen alene, der fik fuld Indstillingsret.

Jeg vilde mene, at de, som er interesserede i Sagen — og det gælder da navnlig hele Næringslivet i den paagældende By —, maa have Indstillingsret. Men jeg giver Ministeren fuldstændig Ret i, at naar det bliver Tilfældet, saa bliver Ministeren den højeste Instans med Hensyn til at bestemme, hvem der skal udnævnes, og han skal ogsaa have Ansvar. Jeg henstiller altsaa — og det vil jeg ogsaa holde fast paa under Udvalgsforhandlingerne —, at det ikke bliver Kommunalbestyrelsen alene, der faar Indstillingsret, men at det ogsaa maa blive dem, der i saa høj Grad skal yde de Beløb, der skal udredes, og ogsaa dem, der har særlige Interesser i Spørgsmaalet. Det har overordentlig stor Betydning, at man arbejder sammen med en Mand, som man har nogen Tillid til og Tryghed overfor, og som man ikke absolut har faaet dikteret fra anden Side, men ogsaa selv har næret Ønske om at faa udnævnt til den Stilling.

Man har sagt mig, at der er forskellige Takster i de forskellige Byer. Jeg vil dog tænke mig, at man nu kunde faa Taksterne ens, saa langt ned som muligt, men ensartede. Nu har Ministeren udtalt, at der er maaske ikke anden Vej at komme frem ad end at lade det være Justervæsenet, der særlig faar med Kontrollen af disse

Ting at gøre. Det kan være, det er det rigtige, men det kan ogsaa være, at der kunde være andre Veje at gaa. Jeg er ganske indforstaaet med, at ifald vi faar en Lov vedtaget, maa det første Gennemsyn være af effektiv Art, saa man ved, Ordningen er betryggende og god; siden kan jeg ikke tro, at der behøves meget andet end Stikprøver en Gang imellem.

For øvrigt er der ikke meget, jeg er uenig med Ministeren i. Jeg er saaledes enig i, at med Hensyn til Pension kan vi ikke fastsætte Bestemmelser her. Hvis jeg under denne korte Forhandling skulde udkaaste en Tanke, saa skulde det være den, at efter alt at dømme bliver der nogle Midler, som man saa muligvis kan anvende som en Fond, hvoraf der maaske i givet Tilfælde kunde ydes ikke Pension, men en Gave i visse enkelte Tilfælde. Men jeg er ganske enig med Ministeren i, at nogen Pensionsbestemmelse kan vi ikke træffe her.

Det synes jo, som om dette Forslag ikke vil faa nogen svær Gang gennem Rigsdagen, og jeg kan kun atter anbefale, at Udvalgsbehandlingen maa blive hurtig, saa at vi hurtigt kan faa Lovforslaget gennemført.

Handelsministeren (Hauge): Jeg ønsker kun at sige et Par Ord om det Spørgsmaal, der paa ny er fremdraget om Indstillingsretten. Der staar ikke noget i Lovforslaget om nogen Indstillingsret, men det er en Selvfølge, at naar saadanne Embeder skal besættes, saa vil enhver Minister søge at skaffe sig Oplysning paa Stedet om, hvem der kan være skikket til at varetage et saadant Embede. Og de, der saa kommer i Betragtning ved en saadan Lejlighed, det er, som det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen selv har peget paa, Kommunalbestyrelsen, men der kan ogsaa være andre, hvad jeg ogsaa selv har givet Udtryk for, som man med Rette vil henvende sig til, og der maa naturligvis skabes en fast Praksis, saa det ikke er rent tilfældigt, hvem man henvender sig til den ene Gang, og hvem man henvender sig til den anden Gang. Jeg tror ikke, nogen Minister kan have nogen Interesse i her at vise Vilkaarlighed, og jeg tror heller ikke, det vil volde Vanskelighed at finde en fast Form for Høring i disse Sager, saaledes at alle Parter kan være tilfredsstillede, idet der bliver taget alle de Hensyn til de Interesser, der skal varetages, som det paa nogen Maade er muligt at tage.

I øvrigt vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen, at vel er der forskellige Takster nu, og det kan ogsaa